

du tro! Jeg skal sprætte din skidne Mave op paa dig, din Mær! . . .«

Der var bleven kaldt paa Vicevæerten, og da han ikke var hjemme, havde man hentet Gadebetjenten. Han kom nu tungt op ad Trapperne.

Da Jægermesteren følte hans Haand paa sin Skulder, vendte han sig omkring og opdagede først nu de mange Tilskuere. Han blev et Øjeblik roligere, opgav sit Navn og forklarede Betjenten, at hans Hustru opholdt sig derinde hos sin Galan. Han havde fra Gaden selv set hende gaa herop, og han havde ogsaa hørt hende blive lukket ind, hvorfor han forlangte Døren sprængt i Lovens Navn.

Betjenten rystede godmodigt paa Hovedet og sagde, at han ikke kunde gøre noget ved den Ting. Han gjorde iøvrigt selv et Forsøg med at ringe; og da der ikke blev aabnet, bad han Jægermesteren forfølge sig bort.

Men Vanvidet stod nu den stakkels Mand ud af Øjnene som klar Lue. Han foer igen mod Døren for at rende den ind med sin Skulder og hamrede løs med begge Næver, mens han raabte, at han vilde brænde Huset ned over Hovederne paa dem, dersom de ikke lukkede op.

Betjenten blev nu klar over, hvad der var at gøre. Han fik en Mand til at løbe efter en Vogn og førte derpaa Jægermesteren ned ad Trappen med Magt. Men Jægermesteren sparkede omkring sig og slog til-